

Ekstrakt-Afskrift af Skrivelse fra Overskyldraadet

af 5. Juli 1921.

I Skrivelse af 22. Februar d. A. (Skd. II Jr. Nr. 1636) har Skattedepartementet til Brug ved Overvejelserne om Muligheden for Gennemførelsen af en Grundværdi-Beskatning udbedt sig en Erklæring fra Overskyldraadet om, hvorvidt den i Forbindelse med den 4. almindelige Vurdering til Ejendomsskyld stedfundne Ansættelse af Jordværdien, efter det Kendskab Raadet alt nu maatte have erhvervet til denne Vurderings Resultater, kan antages at have naaet en saadan Sikkerhed og Ensartethed, at Værdiansættelsen kan anses for egnet til at være Grundlag for Beskatning.

Foranlediget heraf skal man fremsætte følgende Bemærkninger:

Jordværdiansættelsen ved den almindelige Vurdering i 1920 har maattet frembyde betydelige Vanskeligheder, for det første fordi der, bortset fra spredte Forsøgs-vurderinger, forud kun havde fundet en enkelt almindelig Ansættelse af Jordværdi Sted over hele Landet i 1916, hvilken Ansættelse nærmest ogsaa havde Karakteren af en Prøvevurdering, og hvorved man næppe i Almindelighed kom tilstrækkeligt ind paa de Vanskeligheder, Ansættelsen frembød. Fremhæves maa det dernæst, at det Tidspunkt, paa hvilken den 4. almindelige Vurdering foretoges, var uheldigt paa Grund af den Forandring i Konjunkturerne, som da skete for store Ejendomsgrupperes Vedkommende. Dette Forhold maa dog iøvrigt have virket endnu stærkere ved Ejendoms-skyldsansættelsen.

Selve Jordværdiansættelsen frembyder ogsaa Vanskeligheder, som ikke kan forventes fuldt overvundne, forinden der har fundet gentagne Ansættelser Sted, hvorigennem Vurderingsmyndighederne opøves, et Forhold, som forøvrigt ogsaa har gjort sig gældende ved Ansættelserne til Ejendomsskyld fra 1903, idet disse formentlig maa erkendes de første Gange at have været behæftede med Mangler i Henseende til Ensartethed og Sikkerhed, som først efterhaanden kan overvindes.

Hvad Ansættelserne til Jordværdi i 1920 angaar, maa det for Ejendomme, der benyttes til Landbrug, fremhæves, at den Omstændighed, at Jordværdien ikke fastsættes for de enkelte Ejendomme konkrete Tilliggende, men pr. Arealenhed efter Værdien af Jord af tilsvarende Beskaffenhed og Beliggenhed, naar Jorden tænkes at høre til en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur, maa volde Vanskeligheder, idet man ikke for disse Ejendomme har tilstrækkelig Vejledning i Købesummer for ubebyggede Jordlodder af Størrelse som Tilliggendet til den middelstore Bondegaard, og Vurderingsraadene derfor er henviste til at danne sig et Skøn fra Salget af bebyggede Ejendomme. Og dette Skøn er vanskeligt, fordi man ikke ligefrem kan finde Jordværdien ved fra bebygget Ejendoms Handelsværdi at fradrage Bygningernes Værdi. Jordværdien maa sættes ved et direkte Skøn af Vurderingsmyndigheden, og medens Vurderingsmyndigheden i et enkelt Vurderingsdistrikt vel kan forudsættes at faa en ensartet Ansættelse af Jorden efter det tagne Udgangspunkt, gør den nævnte Omstændighed det til en nærliggende Mulighed, at Udgangspunktet ikke bestemmes ensartet i de forskellige Vurderingsdistrikter, saaledes at der fremkommer Uensartethed mellem disse. Saadanne Uensartetheder er det naturligvis Vurderingsformandens Sag at søge udjævnet indenfor hans Skyldkreds, men det vil dog altid afhænge af personlige Forhold, i hvilken Grad dette er opnaaet, og Overskyldraadet, som skal stræbe hen til Ensartethed Landet over, vil næppe kunne opnaa at faa alle væsentlige Uensartetheder fjernede. Man skal dog herved bemærke, at Klager over Ansættelser af Jordværdi kun foreligger i forholdsvis ringe Antal.